

O carte dedicată celor care visează

Dincolo de lumea asta și de seminția omenească, există o lume nevăzută și o împărăție a spiritelor. Lumea aceea se află în jurul nostru; e pretutindeni.

– Charlotte Brontë

1. Blestemul

Îmi place să-mi închipui că, la început, eram mai mulți. Nu prea mulți, bănuiesc, dar oricum mai mulți decât acum.

Noi suntem minoritatea, cei pe care lumea nu-i acceptă. Nu din cauza fanteziei, deși chiar și aceasta e pe lista neagră. Arătăm ca oamenii obișnuiți și, câteodată, ne și purtăm ca ei. Din multe puncte de vedere, chiar *suntem* ca ei. Suntem peste tot, pe oricare stradă. Trăim o viață pe care ai putea-o considera normală, dacă nu ai cerceta prea adânc.

Nu toți știm ce suntem. Unii dintre noi mor fără să afle vreodată. Unii dintre noi știu, și nu sunt prinși niciodată. Dar existăm.

Crede-mă.

Trăiam de șapte ani într-o zonă a Londrei care pe vremuri se numea Islington. Am urmat o școală particulară pentru fete, de unde am plecat la 16 ani, ca să-mi caut un serviciu. Asta se întâmpla prin 2056 sau AS 127, după calendarul Scion. Tinerilor li se cerea să-și câștige existența pe oriunde puteau, adică, de obicei, în spatele vreunei teșghele. Erau o mulțime de slujbe în domeniul serviciilor. Tata credea că o să am o viață simplă, că eram isteată dar lipsită de ambiție, că m-aș fi mulțumit cu orice slujbă pe care mi-ar fi scos-o în cale viața.

Și se-nșela, ca de obicei.

De la 16 ani, am început să lucrez în lumea interlopă, printre răufăcătorii din Scion, Londra – SciLo, cum i se spunea în stradă. Munceam în mijlocul bandelor nemiloase de văzători, toți gata să se calce în picioare ca să supraviețuiască, toți membri ai unui Sindicat mare cât toată citadela, în fruntea căruia se afla Tartorul. Împinși la marginea societății, eram obligați să comitem fărădelegi ca să ne câștigăm existența. Și așa, oamenii ajunseseră să ne urască și mai tare. Transformam poveștile în realitate.

Îmi aveam și eu locșorul meu în acest haos. Eram ceea ce se chema o filidă: protejata unui mimbaron. Șeful meu era un bărbat pe nume Jaxon Hall, pseudo-baronul care controla zona I-4. Sub conducerea lui directă eram șase și ne ziceam Cele Șapte Peciți.

Tatei nu-i puteam spune nimic. El credea că sunt angajată la un bar de oxigen – o slujbă prost plătită, dar legală. Era o minciună la îndemână. N-ar fi înțeles, dacă i-aș fi spus de ce îmi petreceam viața printre răufăcători. Habar n-avea că locul meu era alături de ei. Mai mult decât era alături de el.

Aveam 19 ani, în ziua când viața mea s-a schimbat. Eram deja un nume cunoscut pe stradă. După o săptămână grea pe piața neagră, aranjasem să petrec sfârșitul de săptămână cu tata. Viața lui Jax era Sindicatul; pentru el, nu exista nimeni și nimic în afară de asta – dar el n-avea familie, ca mine. Cel puțin, nu una în viață. Și, chiar dacă tata și cu mine nu fuseserăm niciodată prea apropiați, tot simțeam nevoia să țin legătura cu el. Să luăm uneori masă împreună, să-l sun din

când în când, să-i fac un cadou pentru Sărbătoarea de Noiembrie. Singura hibă era că nu prididea cu întrebările. Ce slujbă aveam? Cine îmi erau prietenii? Unde locuiam?

Nu puteam să-i răspund. Adevărul era primejdios. M-ar fi putut trimite chiar el la Dealul Turnului, dac-ar fi știut ce făceam eu de fapt. Poate că ar fi trebuit să-i spun adevărul. Poate că asta l-ar fi omorât. Oricum, nu-mi părea rău că intrasem în Sindicat. Nu era onorabilă meseria mea, dar făceam bani frumoși. În plus, cum spunea mereu Jax, mai bine să fii răufăcător decât să ajungi hoit.

Ploua în ziua aceea. Ultima mea zi de muncă.

Aparatul la care eram conectată mă ținea în viață. Păream moartă, și chiar eram, într-un fel: sufletul mi se detașase parțial de trup. Era o fărâdelege pentru care aș fi putut ajunge direct la spânzurătoare.

Am spus că lucrăm în Sindicat. Să lămuresc lucrurile. Eram un fel de hacker. Nu chiar un *ghicitor* de gânduri, ci mai mult un fel de radar al minții, pe aceeași lungime de undă cu eterul. Eu simțeam mișcările planurilor onirice și ale spiritelor rătăcitoare. Lucruri din afara mea. Lucruri pe care văzătorul de rând nu le simte.

Jax mă folosea ca instrument de supraveghere. Treaba mea era să supraveghez activitatea eterică din zona lui. Adesea, mă pune să-i verific pe alți văzători, ca să văd dacă nu cumva ascundeau ceva. La început, nu fusese vorba decât despre oameni aflați în aceeași încăpere – pe care îi puteam vedea, auzi și atinge –, dar nu peste mult timp și-a dat seama că puteam ajunge mult mai departe. Simțeam lucruri care se întâmplau în alte părți: un văzător trecând pe stradă, un conclave de spirite în Grădină. Atât timp cât eram conectată la aparat, puteam simți activitățile eterice de pe o rază de o milă de jur împrejurul Celor Șapte Cadrane. Așadar, când avea nevoie de cineva care să-i ciripească despre ce se petrecea în I-4, puteai fi sigur că Jaxon venea la subsemnata. Spunea că am un potențial chiar mai mare de atât, dar Nick refuza să-mi dea voie să încerc. Nu aveam idee ce efecte ar fi putut avea o asemenea încercare asupra mea.

Toate practicile de clarviziune erau interzise, bineînțeles. Dar cele din care puteau ieși bani erau de-a dreptul un păcat. Există un termen special pentru așa ceva: mim-crima. Comunicarea cu lumea spiritelor, în scopul explicit de a câștiga bani. Dar crima din umbră era temelia Sindicatului.

Prezicerile plătite cu bani cash erau practicate, asiduu, de toți cei care nu puteau intra într-o bandă. Noi numeam asta ghicit ambulant, dar Scionul o numea trădare. Iar metoda clasică de execuție pentru astfel de fărâdelegi era sufocarea cu azot, pus pe piață sub denumirea de Noctazmil. Mai țin minte și-acum titlurile din ziare: „PEDEAPSA NEDUREROASĂ – ULTIMA MINUNE A SCIONULUI”. Se zicea că e ca și cum ai adormi sau ai lua un hap. Se mai practica încă spânzurătoarea în public și, din când în când, puteai să asiești la câte o tortură pentru înaltă trădare.

Eu comiteam înaltă trădare doar respirând.

Să ne întorcem însă la ziua cu pricina. Jaxon mă conectase la aparat și mă trimisese în recunoaștere prin zonă. Mă apropiasem de o minte de prin împrejurimi, un musafir obișnuit al Zonei 4. Îmi dădusem toată silința să-i cercetez amintirile, dar ceva mă tot împiedica. Planul ăsta oniric era complet diferit de orice altceva întâlnisem până atunci. Nici măcar Jax nu-i dădea de cap. După straturile mecanismelor de apărare, aș fi zis că gazda avea vreo câteva mii de ani, dar asta era imposibil. Era ceva diferit la acest vizitator.

Jax era din fire un tip suspicios. Regula nescrisă era aceea că orice nou văzător din zona lui trebuia să-și anunțe prezența în 48 de ore. El zicea că trebuie să fie vorba despre cineva din altă bandă, însă nimeni din I-4 n-avea experiența necesară să-mi blocheze scanarea. Nimeni nu avea

habar de ce eram eu în stare. Nu era vorba nici de Didion Waite, capul celei de-a doua bande ca mărime din zonă. Nu erau nici haimanalele moarte de foame care frecventau Cadranele. Și nici mim-baronii specializați în furțișaguri eterice. Altceva era la mijloc.

Mii de minți treceau pe lângă mine, împrăștiind scânteieri argintii în întuneric. Se strecurau pe străzi rapid, la fel ca stăpânii lor. Nu-mi dădeam seama cine erau. Nu le vedeam fețele, ci doar marginile difuze ale minților.

Acum nu mă mai aflam în Cadrane. Percepția mea se mutase mai la nord, deși nu-mi dădeam seama exact pe unde. Urmam sentimentul familiar de primejdie. Mentea străinului era pe-aproape. Mă atrăgea prin eter ca o feștilă, ițindu-se când pe dedesubtul, când pe deasupra celorlalte minți. Mentea i se mișca rapid, ca și cum străinul m-ar fi simțit. Ca și cum încerca să fugă.

Nu ar trebui să urmăresc lumina asta. Habar n-aveam unde m-ar putea duce, și mă îndepărtasem deja prea mult de Cele Șapte Cadrane.

Jaxon ți-a ordonat să-l găsești. Un gând îndepărtat. O să se înfurie. Am continuat să înaintez, mișcându-mă mai repede decât aș fi putut vreodată dacă m-aș fi aflat în trup. Am întins la maximum legăturile care mă țineau conectată cu spațiul fizic. Acum distingeam clar inteligența aceea hoinară și rebelă. Nu argintie, cum erau celelalte – nu, asta era întunecată și rece, o minte de gheață și cremene. Am țâșnit către ea. Era atât, atât de aproape... doar nu era s-o pierd tocmai acum...

Chiar atunci, eterul a început să tremure în jurul meu și, cât ai bate din palme, străinul a dispărut. Mentea străină devenise, din nou, imposibil de atins.

Cineva îmi scutura trupul.

Struna mea de argint – legătura dintre corpul și sufletul meu – era extrem de sensibilă. Prin ea exploram, de la depărtare, planurile onirice. Și tot ea putea să mă tragă, într-o clipă, înapoi în propriul trup. Când am deschis ochii, Dani îmi flutura peste față o lanternă minusculă.

- Reacție pupilară, își spuse în barbă. E bine.

Danica. Geniul nostru local (doar Jax fiind mai deștept ca ea). Cu trei ani mai mare ca mine; fermecătoare și sensibilă ca o subită lovitură în plex. La angajare, Nick i-a pus eticheta de sociopată. Jax nu zicea decât că așa e personalitatea ei.

- Hopa sus, Călătoareo!

Mă plesni peste obraz.

- Bine ai revenit în spațiul cărnii.

Palma ei mă usturase: semn bun, deși nu era o senzație plăcută. Am întins mâna să-mi desfac masca de oxigen.

Sclipirea întunecată a bârlogului deveni mai clară. Cuibul lui Jax era o grotă secretă pentru contrabandă: filme, cărți și muzică, toate interzise și înghesuite pe rafturi înecate în praf. Mai era acolo și o colecție de romane de duzină, din acelea pe care le găseai în Grădină la sfârșit de săptămână, dar și un vraf de broșuri, imprimate pe foi capsate. Era singurul loc din lume în care puteam să mă uit la orice doream, să citesc ce mi se năzărea și să fac după cum mă tăia capul.

- N-ai voie să mă trezești așa, i-am spus.

Știa regulile.

- Cât timp am stat acolo?

- Acolo, unde?

- Tu unde crezi?

Dani își pocni degetele între ele.

- A, da, sigur – în eter. Scuze. N-am fost atentă.

Foarte greu de crezut. Dani nu avea niciodată momente de neatenție.

M-am uitat la acele albastre ale cronometrului Nixie de pe aparat. Chiar Dani îl făcuse, cu mâna ei. Îl numise Sistemul de Sprijin al Văzătorilor în Moarte sau SVM². Monitoriza și controla funcțiile mele vitale, când cercetam eterul la distanțe mari. Mi-a stat inima, când am văzut cifrele.

- 57 de minute.

Mi-am frecat tâmplele.

- M-ai lăsat să stau în eter o oră întreagă?

- Poate.

- O oră întreagă?

- Ordinul e ordin. Jax a zis că vrea să afli ce-i cu mintea asta misterioasă până la apusul soarelui.

Ai reușit?

- Am încercat.

- Adică n-ai reușit. Adio, primă.

Dădu cana cu cafea peste cap.

- Tot nu-mi vine să cred că ai pierdut-o pe Anne Naylor.

Nu era ea, dacă nu aducea vorba de asta. Mă trimiseseră cu vreo câteva zile în urmă la casa de licitații, să recuperez un spirit care de drept îi aparținea lui Jax: Anne Naylor, renumita fantomă din Farringdon. Iar alții oferiseră mai mult.

- Oricum, n-am fi căpătat-o niciodată pe Naylor, i-am spus. Didion n-avea de gând să ne-o lase nouă. Nu după ce s-a întâmplat ultima dată.

- Cum zici tu. În orice caz, nici nu știi ce-ar fi făcut Jax cu un strigoi.

Dani mă măsură din priviri.

- Zice că ți-a dat liber la sfârșitul ăsta de săptămână. Cum te-ai învârtit?

- Motive psihologice.

- Cum vine asta?

- Asta vine așa: tu și drăciile tale mă scoateți din minți.

Azvârli cu cana goală în mine.

- Eu am grijă de tine, pușlama. Drăciile mele nu funcționează de capul lor. Puteam să-mi iau pauza de prânz și să-ți las caricatura aia de creier să se usuce.

- Chiar *putea* să se usuce.

- N-ai decât să verși un râu de lacrimi, de aia nu mai pot eu. Știi procedura: Jax dă ordinele, noi facem cum zice el și ne căpătăm tainul. Du-te și lucrează la Hector, dacă nu-ți place.

Touché.

Dani îmi dădu, pufnind, cizmele uzate din piele. Mi le-am tras în picioare.

- Unde-s ceilalți?

- Eliza doarme. A avut o criză.

Spuneam *criză* doar când unul dintre noi dădea nas în nas cu moartea, ceea ce, pentru Eliza, însemna o posedare silită. Am aruncat o privire către ușă, spre studioul ei de pictură.

- E bine?

- O să doarmă și-o să-i treacă.

- Bănuiesc că Nick a trecut pe la ea.

- L-am chemat. E încă la Chat, cu Jax. A zis că o să te ducă el la taică-tău cu mașina, la cinci jumate.

Localul lui Chateline era unul dintre puținele locuri în care ne puteam duce să luăm masa în oraș. Era un bar stilat din Neal's Yard. Aveam o înțelegere cu proprietarul: noi îi dădeam bacșișuri grase, iar el nu le spunea Paznicilor ce suntem. Bacșișul era mai mare decât consumația, dar merita, pentru o ieșire în oraș.

- Așadar, întârzie, am spus eu.

- L-o fi reținut ceva.

Dani se întinse după telefon.

- Nu-ți bate capul.

Mi-am vârât părul sub pălărie.

- N-aș vrea să le stric adunarea.

- Nu poți să mergi cu trenul.

- Ba da, chiar pot.

- Treaba ta.

- Mă descurc eu. Pe linia aia, n-a mai fost control de săptămâni întregi.

M-am ridicat.

- Luăm micul dejun luni?

- Poate. Dar cred că-i datorez bestiei niște ore suplimentare.

Aruncă un ochi pe ceas.

- Ai face bine să pleci. E aproape șase.

Avea dreptate. Aveam mai puțin de zece minute, ca să ajung la gară. Mi-am înșfăcat haina și am alergat la ușă, salutându-l în grabă pe Pieter, fantoma din colț. A strălucit, ca răspuns: o licărire ștersă și plictisită. N-am văzut scânteierea, dar am simțit-o. Pieter era iarăși deprimat. Moartea i se părea greu de suportat, câteodată.

Existau proceduri bine stabilite în privința muncii cu spiritele – cel puțin, în zona noastră. Pieter, de exemplu, era unul dintre spiritele cu care stăteam la sfat. O muză, dacă vreți să intrăm în detalii tehnice. Eliza se lăsa posedată de el, lucrând în reprize de câte trei ore pe zi, timp în care picta câte o capodoperă. Când termina, dădeam fuga în Grădină și o plasam vreunui naiv colecționar de artă. Dar țineți cont că Pieter avea un temperament vulcanic. Treceau luni întregi, câteodată, fără să picteze vreun alt tablou.

Într-un bârlog ca al nostru, nu era loc de considerente etice – așa se întâmplă atunci când obligi o minoritate să treacă în ilegalitate. Și când lumea e un loc plin de cruzime. N-aveai de ales, trebuia să mergi mai departe. Să încerci să supraviețuiești, să faci un ban. Să prosperi în umbra Acropolei Westminster.

Slujba mea – viața mea – se desfășura în Cele Șapte Cadrane. Conform sistemului unic de administrare urbană a Scionului, zona se afla în Cohorta I, Sectorul 4 (sau, altfel spus, I-4) și era construită în jurul unei coloane dintr-o intersecție apropiată de piața neagră din Covent Garden. Pe această coloană, erau amplasate șapte cadrane solare.

Fiecare sector avea propriul mim-baron sau propria mim-baroneasă. Împreună, alcătuiau Adunarea Nefirească, ce se proclama drept forul de conducere al Sindicatului, dar fiecare făcea după cum îl tăia capul în propriul sector. Cadranele se aflau în cohorta centrală, unde Sindicatul deținea cea mai mare putere. De-asta o și alesese Jax. De-asta și rămâneam acolo. Nick era singurul care-și avea propriul cuib, mai sus spre nord, prin Marylebone. Dar nu-i foloseam bârlogul decât pentru situații de urgență. În cei trei ani de când lucram pentru Jaxon, nu fusese decât o singură astfel de situație, atunci când cu raidul Diviziei de Pază Nocturnă (DPN), care scotocise Cadranele căutând orice semn de activitate profetică. Cu două ore înainte de raid, noi primiserăm un pont de la un curier, așa că am reușit să ne evaporăm în mai puțin de o oră.

Afară era umed și rece. O seară tipică de martie. Simțeam spirite prin jur. În vremurile de dinaintea înființării Scionului, Cadranele erau o simplă mahala, iar în jurul coloanei mai roia încă o mulțime de suflete amărâte, în așteptarea unui nou rost. Am chemat atunci alături de mine câteva dintre ele. Ceva protecție în plus nu era, niciodată, de lepădat.

Scionul era autoritatea supremă, în ceea ce privește securitatea amaurotică. Se interzicea orice referire la vreo viață de apoi. Frank Weaver ne considera nefirești și, la fel ca mulți alți Mari

Inchizitori de dinaintea lui, învățase și restul Londrei să ne urască. Dacă nu era neapărat necesar să ne expunem, nu ieșeam decât în orele când eram în siguranță. Adică atunci când dormea DPN-ul și prelua controlul Divizia de Pază Diurnă. Ofițerii DPD nu erau văzători. Nu aveau voie să se comporte la fel de brutal precum omologii lor nocturni. Sau, cel puțin, nu în public.

DPN-ul era altfel. Clarvăzători în uniformă. Cu jurământ de a rămâne în serviciu timp de 30 de ani, înainte de a fi eutanasiați. O înțelegere diabolică, ziceau unii, dar care le oferea garanția a 30 de ani de viață în condiții de confort. Cei mai mulți dintre văzători nu se bucurau de un asemenea noroc.

Istoria Londrei era atât de înșesată de moarte, încât era greu să găsești un loc lipsit de spirite. Dar ele formau împreună o plasă de siguranță. Totuși, trebuia să speri că cele cu care te alegeai erau spirite puternice. Dacă foloseai o fantomă fragilă, ea nu făcea decât să-l amețească pentru câteva secunde pe cel care te ataca. Spiritele care trăiseră vieți violente erau cele mai bune. Țsta era motivul pentru care anumite spirite se vindeau atât de bine pe piața neagră. Jack Spintecătorul s-ar fi vândut cu câteva milioane, dacă ar fi fost de găsit. Erau și unii în stare să jure că Spintecătorul ar fi fost Eduard al VII-lea – prințul căzut, Regele Sângeros. Umbla vorba prin Scion că Spintecătorul ar fi fost primul clarvăzător din istorie, dar eu nu crezusem așa ceva niciodată. Preferam să cred că noi existaserăm dintotdeauna.